

«ЖИТТЯ – ЦЕ ЗДІЙСНЕННЯ МРІЙ!»

«Спогади – єдиний рай... із якого ти не можеш бути вигнаним», – казав Ж.-П. Ріхтер. Взявши цю збірку до рук, не могла про неї не написати. Бо для мене книга – витвір не тільки поліграфічного, а перш за все, авторського мистецтва. Коли бачиш на кожній сторінці й обкладинці втілення авторських думок і емоцій, – довіряєш книзі і розкриваєш її. Зацікавило все: псевдонім письменниці «Святослава», назва книги «За мечтой...», підзаголовок «Мечта необхідима...», епіграф «Мечта делает будущее настоящим», оригінальна подяка-присвята натхненникам: «Дорогим батькам, бабусям, дідусям, родичам, знайомим сім'ї, усім пращурам, які явно чи незримо брали участь у становленні особистості». Авторка вдячна і першій вчительці, і подальшим наставникам у навчанні, спорті, труді; вірним друзям і відданим коханим; дякує і рідній Україні та своїм місцям проживання: Дніпру, Олександрії і всій Кіровоградщині, Києву, Криму... Останнє речення подяк звучить так: «Мрія тягне вгору і змушує берегти, як зіницю ока, найвищу цінність на нашій землі – Час!».

Серед заповітів матері Терези, шанованих авторкою, я вибрала один, яким і назвала статтю про книгу. З таких невіпадкових елементів складається враження про захопленість Святослави життям і людьми, широту її душі та щедрість на любов до світу. Це підтверджує й авторська розширена анотація. З неї дізналась, що збірка – по суті щоденник, який писався півстоліття, з 1966 по 2018 рік, в бурхливі часи зміни століть і тисячоліть. Авторка окремо цитує І. С. Тургенева: «Життя не жарт і не забава, життя навіть не насолода, воно тяжкий труд», давши таким чином оцінку власного буття.

...На першій сторінці обкладинки – безлюдний серпантин гірської дороги, що біжить вздовж моря, у якому «біліє парус одинокий». На останній сторінці

зустрічаємось з авторкою – білявкою у білому плащі на фоні Ейфелевої вежі. Це – Саєнко Тетяна Василівна з вагомою біографією. Народилась на Дніпропетровщині, закінчила Олександрійську школу, Київський політехнічний інститут та його аспірантуру. Нині – професор кафедри екології Національного авіаційного університету (Київ). Має і творчі здобутки – сім наукових та художньо-документальних книг, серед яких мене привабили біографічно-краєзнавчі «Хмелівські оповідання» (2014) та «Александрийские рассказы» (2019), ілюстровані відомим художником-олександрійцем С. Ніколенком.

Спочатку у зміст нової книги я поринула вибірково, перескакуючи зі знайомих (Т. Шевченко, Л. Українка, І. Франко, Г. Сковорода, П. Тичина, І. Багряний, М. Гоголь, М. Булгаков та ін.) на незнайомі імена. Зацікавили статті про групи видатних людей чи колективи, об'єднані спільними захопленнями.

Думала прочитати 260 сторінок «по діагоналі», адже багато подій та імен були мені відомі з інших джерел. Але Святослава так своєрідно описує своє знайомство з людьми (от як із землячкою Ніною Бредихіною – літераторкою, композиторкою, співачкою, вишивальницею, дякуючи якій і ми заочно познайомились із Т. Саєнко), що я не зчулась, як прочитала все-все. Дивувалась при цьому світлій пам'яті письменниці і таланту оповідачки, яка закликає читачів вести щоденники, адже так приємно через багато років повернутись у минуле, до «відпалалих емоцій і пристрастей, що відшуміли».

Читачка виявилась на чотири роки старшою за письменницю. Ми з нею одного повоєнного покоління, тож описані в книзі події та люди сприймаються майже однаково, тим паче, що і я з 14-ти років вела щоденники – життя і читання. Спогад Т. Саєнко про перше знайомство із творчістю Т. Г. Шевченка спонукав і мене до написання статті «Думи мої... про 16 шевченківських “ой”».

Зацікавили розповіді про великих людей – корифеїв театру – сім'ю Тобілевичів, зокрема, про п'єсу І.К. Карпенка-Карого «100 тисяч». Зіставляла авторські і свої думки про літераторів різних поколінь і напрямків, відкривала нові для себе жіночі імена: М. Булгакової, Н. Суровцевої, О. Леонтович.

Письменниця позиціонує нову книгу як продовження «Александрийских рассказов». Збірка – двомовна, видана приватним київським видавництвом у 2020 році. Поки що її нема у літмузеї, але авторка обіцяє подарувати – як і інші.

Зрідка ми обмінюємось з пані Тетяною телефонними дзвінками, її лист дала як передмову до своєї книги лірики та перекладів «Стежками століть – III» (2019). Радію, що познайомила Т. Саєнко з олександрійським літературним клубом «Джерело», тепер вони співпрацюють. Презентацію «Александрийских рассказов» в районній бібліотеці місцева поетеса Світлана Лантух висвітлила в «Первой городской газете». І олександрійці, і ми, кропивничани, радіємо літературним успіхам талановитої землячки, доктора педагогічних наук, професора НАУ, членкині Асоціації українських письменників, а віднедавна – лавреатки літературної премії ім. Івана Нечуя-Левцького за високохудожнє втілення в творчості українського національного характеру.

Антоніна Корінь, науковиця
літературно-меморіального музею
І.К. Карпенка-Карого
міста Кропивницького

Опубліковано:
Газета «Народне слово»,
№ 47 від 25.11.2021